

מסורת הש"ס

(א) וברכות ט. מירוצין מיל
 מיטן יט. מדה ו. ט. (ב) ליל
 ויזקקה ומיל (ג) ליל מ.
 בילה ל: מילה י. (חשפחה)
 מילה מיל (ד) בילה ל:
 (ה) בילה ט. (ו) בילה ל:
 (ז) כמיל: אומה מבני
 הפרענים (ח) דף מד.
 (ט) דף ל:.

הגהות הב"ח

(א) ישי דיה היה לכול וכו'
רבותא משמע אע"פ
דהוה:

גליון הש"ס

תוֹס' ד"ה אלא שכן יבין.
 כי החולק למלכות בדין
 לעיל. דף מב ע"כ תוֹס' ד"ה
 ואין נחמתך:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

כירה פרק שלישי שבת

מַנִּיחִין נָר. מַנְדֹּעַ יוֹס: ע"ג דָּקל וַיִּדְלַק שֶׁס כָּשַׁת דְּלִיכָא לַמִּיחָה
לְכַשְׁיִכְכָּה לִישְׁקִיָּה מִיָּה וַנִּמָּא שִׁמְשָׁם בַּמְחֹזֵר דְּכִיּוֹן דְּאִקְיָה
לְדַבֵּר הָאֶסּוּר בֵּין הַשְּׁמֹשׁוֹת אִיחָקִי לְכוּלֵי יוֹמָא: וְאִין מַנִּיחִין כּו'
בִּיט'. דְּשָׁקִיל וּמִנָּה לִיָּה וּמִשְׁמָשָׁם בְּאִילָן: מַה לִּי שָׁמַם כּו'. כָּשַׁת

נמי שקיל ליה לכשיכנה: שרגא
דמנוכסא. אחר שכה: מקמי חבירי.
שלא יראוהו בחדר דאחרתין בפרקין
לדלעיל (דף כג:) דעמו בטפס הממון
לשרות הדמים ודעו מהדליקין בו
גזר והס גזרז של להדליק. אי נמי
ביום חג אין מניחין לרקות אור אלא
בבית ע"י חבירי. שם אומה שיחמה
עם פרסיים: הכי הילכא: במתיה:
בשעת הדחק. סנה. אלהא שלא
בשעת הדחק אסור: שורשן פקדט.
ועדיין לא השכירו מהו ללקוט ולאכול:
אין חוקה לר' שמעון. בדבר הרהור
אלא פקטו שגרי בשעת הדחק ודלא

לסמוך עליו בשעת
לקיח מר' יוחנן חמים
שתחת הרנגולת מה
שמעון מוקצה היבא
היבא דרחייה בידים
דילמא לא שנו א
שמעון אלא שמן שב
הואיל והוקצה למצו
ולית ליה הוקצה למ
הכלתה ועיירה בקר
ותלה בה אגוזין אפ
ואפרהו כל יצירות

יינות שמנים וסלחות
 עד מוצאי י"ט האחר
 הכל לפי תנאו וממאי
 י"ר' הייא בר יוסף קמ'
 עצים מן הסוכה ב"י'
 ור' שמעון מתי' ושון
 אסורה ואם התנה על
 שמן שבנר אמרינן א'
 הוקצה לאיסורו איתמר
 א"ר יוחנן אין מוקצה
 שמן שבנר בשעה שהחז'
 למצותו הוקצה לאיסור'
 אמר שמואל אין מותר
 גרוגרות וצימוקים בל'
 והתניא י' היה אוכל
 לגג לעשות גר' ור'
 והעלה על שותן ב'
 עד שזיזין וכן אמר'
 וחבושין ובשאר כל כ'
 רבי יהודה ומה היכי'
 אית ליה מוקצה א'
 לא כל שכן אלא לאו'
 רבי יהודה ואולי לאו'
 דאכיל ואזיל לא צ'
 דהעיל לגג אסורי'
 "בעא מיניה רבי ע'

שם מעט אין ברוח לאליהו עד שיבייבן צו צימוקס לענינים: ה"ה
אובל בפהאן: ברוחא אשמיצ' (א) דהוא אורל מניין דאשמיצ' אסח
 וואס וואקט: **בשווען:** צימוקס; (ב) אסח אורל **בו:** ואפי' דהי דמי חל
 שפעתא ואפי' נשתה לא נתקלקלו מיהו הוואל וואקטוהו אסרי: **אי נימא ר"ר:**
 למה לי הך דנקט דלחיהו בידים אפי' הכינין נמי לאוור פניו הומה
 פלעלי

ואוכל איצמריבא ליה. מדנקט אוכל במוקפה דדחייה בידים נראה

מה.

בב א ת"י פ"ה מהלכות
שבת הלכה י' ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה ה' כתב
לאין ספק טור שו"ע אורח
סימן רעו סעיף ד וסימן
תהי"ד תוס' ו:

21 ב' תמוז עברו מהלכות
שבת הלכה יד קמח לחצין
פה טיש"ע או"ח סימן שי
טעוף כ:

לעזי רש"י

אובריינ"א [אוברייץ].
 בדים מקשטים בדוגמאות
 צבעוניות.
 פירסיקיי [פירשקייש].
 אפרסקים.
 קייניץ [קודוניץ].
 חבושים (פירות).

רַב נָסִים גֵּאֹן

[illegible]

שכני מעלי ששטחים בישיב
אדם. כשאלוהים דבר אליו
כן שבתה קדש ויבן פארשת
ואור אל אברכה ורבות
יסיסיה ויהי אברכים שיהי
מחזיריו על בני ישראל
וכבבני על תננות ויהיו
על תנלות ומליכין ויהיו
לכית אורח שלום ויהיו
על אורח ויהיו שלום ויהיו
לכית אורח שלום ויהיו
חן מעלי שלהן שהיא
כן יורא. כי יורא י
שעון בן חזי לשמן
לכית אורח. ויהיו
שעון שמני יורח שבתה
מותר לשלטה לית לית
מקדו, ויהיו
חם כשעון ובכחיה ויהיו
כן בן יחזקאל. וכל י
יהיה חן הוא י יורח
כר אלעאי. ובכחיה ויהיו
בכר חקקין ויהיו חן אבוי
שמני י יורח בן של י
אלעאי י יורח ויהיו
של י אלקונו של י
שמני י אלקונו.

הרי נמי מסתברא דרב כר' יהודה כ"ה. בכמה מקומות אשכחן דרב סבר כר' יהודה דאמר מטה שימדה למעות והניח עליה מעות ואילו לר' שמעון שרי דהא שרי תולדות אפי' תקע בה כמה וימני ודכרי דחוי (ועל דף יט:). אלא דבעי לאוכוחי דסבר כר'

יהודה צמיו דליפתקלא צין השמעות
ט': במקמי חברי בשבתא. שזיס
חג שלהם לא היו מניחין ר' אלח
צניס ע"ו ומאזי דקמבעלי ליה צנר
חטסה טפי מנצר שנת משוס דלנורן
אכלה היו מניחיס להם ואע"ג דבשעת
הסנהא אמריין בצמה מליקין (ועל)
דף כח:) דמניחה על שולחני ויה הכא
מיייר אל אירע שלח מניחה על שולחני
א"נ אומר ר"י דשעת הסנהא דלעיל
לאו סכנת חכרים קאמר אלח סכנת
גזירה שגזרו שלח להלוקן ר' חטסה:
היבא דרדיחיה בידיה אית ציה.
ואף על גב דנר שכתב שיה

ר' שמעון אף על גב דלחיה בידם
דהאס דאמי כיון שבבר פסק דימיו
שלה האל הכל לעולם כן דחיוין
ומן שמועין שס: **אלא** שמן שבה.
לא דווקא שבבר דהוא אסור משום
מכבה כדאמר בפ"ב דילת (דף כג.)
המספק ממנו ויזיז משום מכבה
אלא המטפס ממנו ומשום דמוקצה
לנשות לא אסור * כ"ר הדולק לעטול
כדפריש"ת לעיל אלא כדאמר בסוף
פירקין משום דהוי בסיס לדבר
האסור תימיה לר"י דלאמי נקט משום
שבבר אסור כ"ל ליתמיזת אלו מוקצה
לנשות

לר' שמעון אלא גברותו וימיוקין
דדמו טפי למיטין שזרען דלא אימקאלי
לא מהממ מזה ולא מהממ איסור
ולכא למימר דסבר ר' יוחנן דלה
שמעון אין מוקפה גברותו וימיוקין
דכה אין קאמך בסמוך דלית ליה לרבי
שמעון מוקפה גברותו וימיוקין
ומתממ לא פליג: ע"ד טו"א ז"ל
האחרון ש' חג. הקשה ר"ת ביום
טוב האחרון דלא אף ע"ד ג' דהוקפה
מינו אימקאלי בין השאר ממש
יוס שעבר והא רבי שמעון שרי מותר
השמן שגבר אף על גב דהוקפה בין
השמשות למאור משום יוס הבא וגרסה
לר' ידמה שזרעו כדרימא יוס טוב
האחרון לא אחיז כר' שמעון:

[illegible]

ביתאים כיון שממקלקלן כל כך אין דעמו נאחמן עד שחוקי היטב:
ובן אתה אומר באפשרותך. ח"ק ע"ש שאין ממקלקלן כל כך
מקשה אותם דמשתמו: **ר"ח** ר"ח ר"ח בידים אית א"ה
שווקצה. כגון הא דחנן בפרק משני (לקמן קט"ז) ולא את האלור ותנן
נמי בפרק ברכא (דף קט"ז) רבי יסודר אומר אם לא היתה נבלה
מע"ש אסורה כ"ד:

אזיל ואכיל שרי ליה לר"י במוקפה דלא דחייא בידים כגון גבי אולר:
לדבריו



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones